

до сега, не бѣ едно и двѣ: ето, онзи день, казва се, бѣха избили отдѣленитѣ шилета на Добреви и изкорениха лозето на Стойновъ Пеню.

Та ето, въ тоя моментъ влѣзе разпѣхтѣния човѣкъ отъ караула.

— Кмете!—викна той.—Селенитѣ въ Станевата кръчма прѣбиха и писаря, и Петко Палътъ!

Съобщението потресе всички. Първъ се обади Наню Чорбаджи.

— А-а, вижъ ги ти, е-дип-си-зи,—разля той своя „афион-лия“ гласъ и като наведе ниско калпака си надъ двѣтѣ вѣжди, отсѣче:

— Азъ да . . . на такъво село, дѣто ще му сждятъ даскали! Не живѣвамъ тука вече и това си е!

Послѣ чорбаджията се изплю и си излѣзе. По него тръгна да си ходи и Маринкинъ, но той накриви калпакъ надъ дѣсната си вежда.

— Кждѣ, Маринкинъ?—викна му помощникъ Вълчо.

Маринкинъ спрѣ ѝ измѣри всички съ гнѣвенъ, погледъ. Бакалъ Стою сви глава между раменѣтѣ си.

— А бе хора,—каза сухо Маринкинъ;—разберете се: не ще ви селото! Недейте ни осрамва въ града и въ околията: махнете се!

И си излѣзе. Затича се по него помощникътъ Вълчо и сжшо вече не се върна. Тогава Брайковъ се възправи пиянски, каточели тепърва го хващаше виното, изгледа всички съ присвити очи и изпсува на майка.

Той изпсува, може би, Наню Чорбаджи, Маринкинъ и помощника Вълчо, които бѣха изчезнали. Но псувнята падна върху присѣтствующитѣ. А защото отъ тѣзи никой не се обади, Брайковъ изви ржка на хълбокъ и сжщо напусна Банковата кръчма.

iv.

Когато на утрото Ст. анджевъ се събуди, видѣ до възглавието си дѣдо попа.

— Ти си подранилъ. Какво има?—протегна му той ржка.

— Нищо. Това: поуплашихме май нощесъ селото. Отъ тъмни зори сж почнали да бѣгатъ мжжетѣ.

— И тази хубава! Какво говоришъ, отче?

— Истина. Дори въ горнята махла трънъ да завартишъ, човѣкъ не ще закачишъ.

— Приказки! Пазарь е, на пазарь сж слѣзли хората въ града . . . на копань по кукурузищата сж . . . други косятъ по ливадитѣ.

— То се знае работно врѣме е . . . и на пазарь мнозина